

føle sig synderlig smigrede, og de skulde vist meget snart spørge: »Hvad vedkommer mine Familieforhold Folk i Almindelighed? Min Stilling udadtil, min Benævnelse som Samfundsmedlem kan have Interesse for dem, den kan de faa, men heller ikke mere.«

Saaledes tænker Mændene, og derefter handler de; de benævner hverandre Forstander, Læge, Kandidat, Grosserer o. s. v. — Der findes allerede mange Kvinder, som beklæder forskellige Embeder eller indtager særlige Stillinger i Samfundet, men det anføres saa godt som aldrig, naar Vedkommende forestilles. Man indskrænker sig som Regel til at fremdrage hendes Stilling i Forhold til det andet Køn. Hvis man nogensinde nævner hendes Samfundsstilling, siges der f. Eks. Ingeniør, Doktor, Redaktør, forbindes det dog altid med Fru eller Frøken. Det er, som om man vilde sige Herken (tysk Herrlein) Doktor, Herken Etatsraad o. s. v.

»Men hvad skal Kvinderne da kaldes?« spørges der maaske. Ganske som man til enhver Mandsperson siger Hr. uden Forskel, skal man naturligvis kalde enhver fuldvoksen Kvinde Fru, det er den tilsvarende Titel.

Der har været en Tid, paastaar Dr. jur. Marie Raschke i Berlin, som grundig har studeret dette Spørgsmaal, — da Mændene benævnedes Herr eller Herrlein eftersom de var gifte eller ugifte. Men allerede i Middelalderen afkastede de denne dobbelte Tiltaleform, og naturligvis udgik Bevægelsen herfor først og fremmest fra de ugifte Mænd; de protesterede imod at sættes i en særlig Klasse.

Men det tyvende Aarhundredes Kvinde — hun forstaar endnu ikke at protestere herimod. At den store Mængde af Kvinder, som kun i ringe Grad klarer sig deres Stilling, ikke har gjort det, kan man egentlig ikke forundre sig over. Men at de vaagne Kvinder, de, som har arbejdet paa at forandre og forbedre deres Livsvilkaar, ikke har taget denne Sag op, er ganske mærkeligt.

De burde dog tænke paa, at selv om de finder det interessant saaledes bestandig at skilte med deres private personlige Forhold, saa findes der Kvinder for hvem det er i høj Grad pinligt, først og fremmest de ugifte Mødre. De er dog selv de sidste, der har Mod til at gennemføre denne Reform, men netop for dem vilde

den være af den største Betydning. Saa snart alle voksne Kvinder uden Undtagelse blev kaldt Frue, præsenteredes som Frue, modtog Breve og Regninger med Udskriften Fru o. s. v. vilde en stor Del af det pinlige og ydmygende i deres Stilling være borte.

Kvindesagskvinderne har jo i alle Lande antaget sig deres Sag, de har arbejdet for at forbedre det udenfor Ægteskab fødte Barns Retsstilling, men det, de selv uden mindste Forandring i Lovparagraferne kunde iværksætte; det Hensyn, som bestod i, at dette Barn ikke skulde høre sin Moder kaldes Frøken eller anderledes end andre Børns Mødre, den Reform forsømmer de helt at gennemføre.

Maaske siger De: »Ja, det er meget godt, men det gaar ikke saa let«. Men tænk saa blot paa, hvad det vilde betyde, om alle Kvindesagsorganer uden videre kaldte alle Kvinder ens, d. v. s. Fru, og desuden alle moderne Kvinder med nye Tanker og Idealer ophørte med at anvende disse diminutive Titler og holdt fast derved, selv om »Klods Hans« og »Kladde-radatsch« morede sig nok saa meget.

Hvad en eneste Person kan udrette har en kvindelig Dr. med. i Wien vist. Hver Gang nogen tiltalte hende »Fräulein Doctor« holdt hun for Vedkommende en kraftig Tale om, at en Titel som betegner et Diminutiv ikke lader sig forene med en Titel, som betegner den højeste Grad af Modenhed nogen Højskole tildeler sine Elever. Følgen af dette er, at Titelen Frue for alle Kvinder er saa godt som gennemført i Wiens intelligente Kvindeverden. Desuden har Tidsskriftet »Neues Frauenleben«*) i længere Tid ved sit Eksempel arbejdet for samme Reform.

Gaa De nu hen og gør ligesaa i »Kvinden og Samfundet«, saa vil det nok vise sig, at Begreberne ogsaa paa dette Omraade saa smaat begynder at klare sig.

Med en kammeratlig Hilsen tegner jeg mig

Helsingfors, Marts 1910.

Deres hengivne

Maikki Friberg,

Dr. phil.,

Redaktør af »Naisten Ääni«.

Vi beder Læserne udtale sig om denne Sag.
Red.

*) Nyt Kvindeliv.